ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA ÁP-RA-HAM, I-SÁC và GIA-CỐP

(Thứ Sáu—Tiết thứ Nhất buổi Sáng)

Bài Bốn

Dâng I-sác và kinh nghiệm Đức Chúa Trời
là Đấng ban sự sống cho kẻ chết

Đọc Kinh văn: Sáng. 22:1-18; Hê. 11:17-19; La. 4:17

I. Đức Chúa Trời đã thử nghiệm Áp-ra-ham bằng cách truyền bảo ông đem con trai duy nhất của ông là I-sác mà dâng làm của lễ thiêu—Sáng. 22:1-2:

A. Nếp sống tại Bê-e Sê-ba sản sinh một của lễ thiêu (I-sác) dâng lên cho Đức Chúa Trời:

1. Nguồn sống của I-sác đã làm cho ông thành của lễ thiêu, người được dâng lên cho Đức Chúa Trời để Ngài thỏa mãn—cc. 2, 7-9:
   a. Từ Hê-bơ-rơ chỉ về *của lễ thiêu* theo nghĩa đen là "điều đi lên" và chỉ về điều gì đó bay lên đến Đức Chúa Trời—Lê. 1:3, chú thích 1.
   b. Của lễ thiêu hình bóng cho Christ, không chủ yếu trong việc Ngài cứu chuộc con người khỏi tội nhưng trong việc Ngài sống một đời sống trọn vẹn và tuyệt đối vì Đức Chúa Trời và vì sự thỏa mãn của Đức Chúa Trời, cũng như trong việc Ngài là sự sống làm cho dân Đức Chúa Trời có thể có một nếp sống như vậy—c. 9; Gi. 5:19, 30; 6:38; 7:18; 8:29; 14:24; 2 Cô. 5:15; Ga. 2:19-20.
   c. Của lễ thiêu là thức ăn của Đức Chúa Trời để Đức Chúa Trời có thể vui hưởng và được thỏa mãn—Dân. 28:2.
2. Nếp sống Hội thánh đúng đắn sản sinh các của lễ thiêu—Lê. 1:1-2; La. 12:1-2:
   a. Nếp sống, sự lớn lên và việc kêu đến danh Đức Giê-hô-va, Ên Ô-lam, tại Bê-e Sê-ba, tất cả đều nhằm sản sinh một của lễ thiêu—Sáng. 21:33; 22:1-2.
   b. Chúng ta càng ở trong nếp sống Hội thánh thì nếp sống ấy càng đem chúng ta từ Bê-e Sê-ba đến Mô-ri-a.

B. Giống như Áp-ra-ham, chúng ta cần học bài học dâng lại cho Đức Chúa Trời điều Ngài đã ban cho chúng ta—cc. 1-18; La. 11:36:

1. Mọi điều liên quan đến I-sác đều ra từ Đức Chúa Trời và bởi Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời đòi hỏi Áp-ra-ham dâng lại I-sác cho Ngài làm của lễ thiêu—Sáng. 22:1-2.
2. I-sác, là hình bóng của Christ như dòng giống được hứa (Ga. 3:16), đã được Đức Chúa Trời ban cho Áp-ra-ham, nhưng Đức Chúa Trời lại bảo Áp-ra-ham trao lại cho Đức Chúa Trời điều Đức Chúa Trời đã ban cho ông; điều này chắc chắn là một sự thử nghiệm đối với Áp-ra-ham—Sáng. 22:1; Hê. 11:17.
3. Ở đây chúng ta thấy một nguyên tắc căn bản trong gia tể của Đức Chúa Trời: tất cả những gì Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta, thậm chí điều Ngài đã tác thành vào trong chúng ta và qua chúng ta, cuối cùng đều phải được dâng lại cho Ngài, hầu chúng ta có thể sống một đời sống đức tin, không nắm giữ bất cứ điều gì, ngay cả những điều do Đức Chúa Trời ban cho, nhưng chỉ nương cậy nơi Ngài mà thôi.
4. Đòi hỏi cao nhất từ Đức Chúa Trời là dâng lại cho Ngài những gì Ngài đã ban cho chúng ta.

II. Trong Sáng Thế Kí 22:1-18, chúng ta thấy sự vâng phục bởi đức tin của Áp-ra-ham—Hê. 11:17-19:

A. Áp-ra-ham đã không khởi xướng điều gì hay làm bất cứ điều gì theo quan niệm của ông.

B. Đức tin mà đã được truyền vào trong Áp-ra-ham đem ông đến núi Mô-ri-a, là tên khác của núi Si-ôn, và làm cho ông có thể dâng I-sác làm một của lễ thiêu—Sáng. 22:1-2; 2 Sử. 3:1.

III. Áp-ra-ham gọi nơi ông dâng I-sác là Giê-hô-va Di-rê—Sáng. 22:14:

A. Mô-ri-a có nghĩa là "khải tượng về Jah", tức là khải tượng về Đức Giê-hô-va; trên núi Mô-ri-a, Áp-ra-ham đã thấy Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời đã thấy ông—c. 2.

B. Câu 14b có thể được dịch là "Trên núi của Đức Giê-hô-va, nó sẽ được ban cấp", hoặc "Trên núi của Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ được nhìn thấy":

1. Trên núi Mô-ri-a, Áp-ra-ham đã kinh nghiệm sự ban cấp của Đức Chúa Trời và nhận được một khải tượng rõ ràng.
2. Sự ban cấp của Đức Chúa Trời đi kèm với khải tượng của Ngài, vì vậy hễ khi nào vui hưởng sự ban cấp của Đức Chúa Trời thì chúng ta cũng có một khải tượng mà trong đó chúng ta thấy Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời thấy chúng ta.

C. Ngày nay, sự ban cấp của Đức Chúa Trời ở trong nếp sống Hội thánh, là nơi chúng ta có sự ban cấp đầy đủ cùng với khải tượng rõ ràng.

D. Trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta đang trên hành trình đi lên núi Mô-ri-a, là nơi chúng ta sẽ dâng I-sác của mình, vui hưởng sự ban cấp của Đức Chúa Trời và có một khải tượng trong suốt.

IV. Sau khi được dâng, I-sác được trả lại trong sự phục sinh để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời—cc. 16-18; Hê. 11:17-19; La. 4:17:

A. Khi nhận lại I-sác, Áp-ra-ham đã tin và kinh nghiệm Đức Chúa Trời là Đấng ban sự sống cho kẻ chết—Đức Chúa Trời của sự phục sinh—Hê. 11:17-19; La. 4:17; 2 Cô. 1:9.

B. Khi I-sác được trả lại trong sự phục sinh, ông không còn là một I-sác thiên nhiên nữa mà là một I-sác phục sinh.

C. Sau khi được dâng, I-sác được trả lại cho Áp-ra-ham trong sự phục sinh và trở nên một phước hạnh—Sáng. 22:16-18.

D. Mọi điều trong đời sống chúng ta đều phải trải qua sự thử nghiệm cao nhất là sự chết để mở đường cho Đức Chúa Trời phục sinh—Gi. 11:25; 2 Cô. 1:9.

E. Sau khi chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời điều mình đã nhận được từ Ngài, Ngài sẽ trả lại điều đó cho chúng ta trong sự phục sinh—Hê. 11:17-19:

1. Mọi ân tứ, phước hạnh thuộc linh, công tác và sự thành công mà chúng ta đã nhận được từ Đức Chúa Trời đều phải trải qua sự chết và cuối cùng được đem trở lại cho chúng ta trong sự phục sinh.
2. Nếu chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời điều mình đã nhận được từ Ngài và điều đó đã trải qua sự chết, thì Ngài sẽ trả lại điều đó cho chúng ta trong sự phục sinh, và điều đó sẽ trở nên một phước hạnh để hoàn thành mục đích của Ngài—Sáng. 22:16-18.
3. Phước hạnh của Đức Chúa Trời luôn luôn đến trong sự phục sinh; nếu chúng ta dâng I-sác của mình cho Đức Chúa Trời và I-sác được trả lại cho chúng ta trong sự phục sinh, thì chúng ta sẽ ở dưới phước hạnh của Đức Chúa Trời.

V. Bởi được Áp-ra-ham dâng lại cho Đức Chúa Trời, I-sác đã được nhân lên để trở thành Giê-ru-sa-lem Mới—cc. 16-18; La. 8:29; Khải. 21:2, 7:

A. Giê-ru-sa-lem Mới sẽ là sự tổng kết chung cuộc của dòng giống Áp-ra-ham—cát và sao—Sáng. 22:16-18; La. 8:29; Khải. 21:2, 7:

1. Trong Giê-ru-sa-lem Mới, những người được mười hai chi phái đại diện là cát, còn những người được mười hai sứ đồ đại diện là sao—cc. 12, 14.

2. Hai dân tộc được tượng trưng bởi cát và sao sẽ được xây dựng với nhau thành Giê-ru-sa-lem Mới.

B. Trong Sáng Thế Kí chương 22, chúng ta thấy một nguyên tắc căn bản—rằng phương cách để ân tứ của Đức Chúa Trời được nhân lên là dâng lại cho Đức Chúa Trời điều Ngài đã ban cho chúng ta:
1. Một I-sác, được dâng cho Đức Chúa Trời và được trả lại trong sự phục sinh, đã trở thành vô số sao và cát.
2. Nếu chúng ta dâng một hạt lúa mì của mình cho Đức Chúa Trời và để Ngài đặt nó vào chỗ chết, thì hạt lúa mì ấy sẽ được trả lại cho chúng ta trong sự phục sinh, và chúng ta sẽ thấy sự nhân rộng dưới sự ban phước của Đức Chúa Trời—Gi. 12:24.

VI. Núi Mô-ri-a, nơi Đức Chúa Trời chọn, cuối cùng đã trở nên núi Si-ôn, là vị trí của đền thờ và là trung tâm của miền đất tốt tươi; trong kinh nghiệm thuộc linh của chúng ta, núi Mô-ri-a cuối cùng trở thành núi Si-ôn—Sáng. 22:2, 14; 2 Sử. 3:1; Hê. 11:17-19; 12:22-23; Khải. 14:1-5:

A. Áp-ra-ham là người đầu tiên thờ phượng Đức Chúa Trời bằng của lễ thiêu trên núi Si-ôn—c. 1.

B. Về sau, hậu tự của Áp-ra-ham, tức con cái Israel, được Đức Chúa Trời truyền bảo phải đi đến nơi này một năm ba lần để thờ phượng Đức Chúa Trời và dâng cho Ngài các của lễ thiêu của họ tại đó—Phục. 16:16; Thi. 132:13.

C. Ngày nay, hậu tự thuộc linh của Áp-ra-ham, tức các tín đồ Tân Ước, đang ở trên núi Si-ôn—Hê. 12:22-23.

D. Cuối cùng, tất cả chúng ta sẽ liên hiệp với Áp-ra-ham để thờ phượng Đức Chúa Trời trên núi Si-ôn đời đời, tức Giê-ru-sa-lem Mới; toàn bộ Giê-ru-sa-lem Mới là Si-ôn, Nơi chí thánh, là nơi Đức Chúa Trời ngự—Khải. 14:1-5; 21:22.

E. Sự khôi phục của Chúa là xây dựng Si-ôn—tức thực tại của Thân thể Đấng Christ tổng kết thành Giê-ru-sa-lem Mới—14:1; Êph. 4:16; Khải. 21:2.

© 2026 Living Stream Ministry